

jeno, nesnažno, propalo, in nima živahne t govine. Zamaleso me edino le silna vrata mestna, pojedine res krasne mošeje, kakor tudi stavba hiš, ki so stare po pet, šest, in tudi po osem sto let.

Kmalu po tem izletu me je oglašil marabut cesarju ter mi izsosloval zaslišanje. Ogromna palača cesarjeva je sama zase tako rekoč zunaj mesta.

(Dalje nasl.)

Ne v Brazilijo!

Tržaška „Edinost“ v svoji 1. št. t. l. prijavlja sledeče pismo v svarilo vsem onim, ki naveličani domačega, gotovega kruha silijo v Brazilijo obetaji si tam hribe zlata:

Iz Brazilije dobili smo dne 28. p. m. pismo od tržaškega okoličana, katerega so zaslepila brezvestna obečanja židovskih agentov, da se je izselil z drugimi nesrečneži v južno Ameriko. Pismo objavimo polnoglasno, da se prepričajo iz njega naši rojaki, kako se godi ubogim izseljencem v novem svetu. Slovi tako-le:

Rio de Janeiro 29. novembra 1888. Č. g. urednik! Prosim, da blagovolite ponatisniti v cenjen Vaš list „Edinost“ nekoliko vrstic. Naznanjam Vam in sl. občinstvu, da smo srečno pripluli dne 24. t. m. (novemb.) 285 oseb, vsi zdravi in čili ob 8. uri zjutraj v Rio de Janeiro. Popoludne ob 4. uri izkrcali smo se vsi veseli iz lloydovega parnika „Helios“ ter stopili z gromoviti živio in evviva-klici na novi svet. Odpeljali so nas takoj na eno uro od mesta oddaljen mali otok, tako zvani „Izola di Fiori“, kateri je pripravljen navlašč za izseljence. Drugo jutro ob 3 uri so nas agenti skupaj sklicali ter nas ukrcali na male ladije, katere je odpeljal majhen parobrod en četrt ure daleč od našega „otoka“ do železnične postaje.

Naši agenti se nas takoj vprašali, dali imamo za danes kaj jesti, ker nam pripravljena jed vsem ne bode zadostovala ter nam rekli, naj nekoliko potrpiamo. Res je, da smo si morali stiskati trebuhe uže prvi dan.

Mislili smo si, da nas odpravijo takoj v namenjen naš kraj, to je v pokrajino Minas Geras. Vprašali smo zaradi tega, koliko časa imamo do tlje in odgovorilo se nam je, da smo v 5. urah tamo. Ustavili smo se pa še le ob 6. uri na postaji Makaje, kjer so nam dali nekoliko jesti. Veliko nas je pa ostalo z praznim želodcem.

Drugi dan zjutraj so nas peljali zopet naprej, ali popoludne šele smo se ustavili. Ogledujemo se vse na okrog — toda dozdevalo se nam je, da nismo na pravem kraju, kajti na postaji bilo je napisano: „Trionfo“ Vsled tega vprašamo se, kolikor smo znali, dali je blizo naš kraj, v katerega smo namenjeni, ali ljudje večinom zamorci dali so nam razumeti, da smo izdani. Sreča, da so nam povedali nekateri Italijani, kamo so nas pripeljali ter nam raztolmačili, da smo prodani, liki živina!

Vsled tega je nekaj naših pobegnilo in ostalim se godi, da ne morejo niti živeti niti umreti! Ko se je to doznalo, pričel je jok in stok ter upitje: „Nazaj! nazaj!“ Napravili so nam na licu mesta nekaj jedi, ali niti polovica nas ni mogla jesti pripravljenih ostudnih stvari. Ko so sprevideli, da uže ne gre drugače, odpravili so nas istim potom zopet nazaj, samo da smo se ustavili na istej postaji, kakor prejšnji dan ter stali vso noč in drugi dan. Šele tretji dan zjutraj smo se odpeljali ter se vrnoli zvečer na „Isolo di Fiori“.

Tam čakamo odrešenja! Štiri dni smo bili na poti, 17 postaj smo prepotovali in živeli smo kakor goved, katera se vodi v klavnico in jesti nismo imeli skoraj da ničesar! Žalostno je bilo slišati jok, posebno ubogih žensk, katere niso imele kaj ponuditi svojim otročičem. Ali vidite g. urednik, kako so nas znali tržaški židje zaslepiti, njim na čelu g. M.....! Koliko so nam obečali in kako so nas zaslepili!

Zbralo se je nekoliko mož izmed nas ter podali smo se, ne da bi bil kdo drugi o naših načrtih kaj vedel k tukajšnjemu c. kr. avstrijskem konzulu. On je bil uže prejšnji dan zvedel, kaj se je z nami godilo in napravil je proti tukajšnjim agentom govor, kateri nas je vse globoko prešinil. Poročal Vam bodem v kratkem, kako morejo iztrgati zveste Avstrijance iz naročja mile domovine, brez dovoljenja ter nas poslati v kraj, kjer ni videti drugo, nego nebo in goščava ter se ne more niti potolažiti žeje z pitno vodo! Tukaj nam da gospoda prav, da smo se vrnili v Rio de Janeiro ter tudi gosp. c. kr. avstr. konsul nam je obljubil, da bode objavil, kaj se je z nami godilo.

Zdaj se hočejo vsi domu vrniti in mislim, da se nam bode tudi posrečilo, toda za gotovo ne vem. Sedaj ostanemo še 8 dni na „Isoli di Fiori“, dokler se stvar dobro ne preudari.

Na vsem pa je kriv nekaj kapetan lloydovega parnika „Helios“ in pa tukajšnji agentje, ker so nas izkrcali brez dovoljenja tukajšnjega konsulata ter nas pognali v puščavo. Čas mi ne dopušča danes več pisati kaj več prihodnjič.

Vaš

I. Snidaršič

bivši Barkovljan, št. 11.

Rojaki, čitajte in preudarjajte to pismo in izbijte si iz glave misel o „selitvi v Ameriko“!

Naši dopisi.

Iz Ljubljane. — Hranilnica ljubljanska imela je svoj letni občni zbor, v katerem se je po pravici izrekalo obžalovanje o smrti hranilničnega predsednika Alexandra Dreo in pa Leop. Bürger-ja podpredsednika; kot starosta kuratorjev predsedoval je zboru g. W. Stedry. Za predsednika izbran je bil trgovec